

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně **I. P.**, zastoupené JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2016, č. j. 10 A 14/2016 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále též jen „žalovaný“) ze dne 8. 12. 2015, č. j. 88412/2015/ODSH, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, matričního úřadu, oddělení EO, OP, CD a ŘP (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 10. 2015, č. j. MAU/13148/2015 Zr, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zamítnuty námitky žalobkyně proti provedenému záznamu 12 bodů v registru řidičů a tento záznam byl potvrzen. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou navrhovala zrušení tohoto rozhodnutí. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2016, č. j. 10 A 14/2016 - 33, byla žaloba zamítnuta.

V napadeném rozsudku se krajský soud zabýval žalobními námitkami zpochybňujícími závěr správních orgánů, že pro záznam v registru řidičů existuje zákonem stanovený podklad a že počet zaznamenaných bodů odpovídá zákonem stanovené výši za spáchané přestupky. Nejprve se krajský soud neztotožnil s žalobní námitkou, dle které žalovaný pochybil tím, že se nezabýval jednotlivými podklady záznamu bodů do registru řidičů, tj. jednotlivými rozhodnutími vydanými v blokových řízeních ve věci žalobkyně. Z obsahu napadeného rozhodnutí je dle krajského soudu zřejmé, že žalovaný vycházel jednak z oznámení o uložení pokut v blokových řízeních a jednak z kopií rozhodnutí v těchto řízeních uložených; tyto podklady podrobně vypořádal a uzavřel, že užité podklady jsou způsobilé pro záznam bodů do registru řidičů, neboť jsou opatřeny všemi zákonem předepsanými údaji splňujícími požadavek dostatečné individualizace skutku (je z nich zřetelné, o jaké protiprávní jednání žalobkyně se jednalo, kdy a kde k němu došlo). Dle krajského soudu žalovaný posoudil jednotlivé pokutové bloky dostatečně, v míře odpovídající danému typu řízení. V tomto směru zároveň poukázal na odlišnost předmětu řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů oproti řízení přestupkovému, kdy již přestupce nemá možnost rozporovat údaje o skutkovém stavu, obsažené v pokutových blocích, a stejně tak ani právní kvalifikaci svého jednání na těchto blocích uvedenou. Ve spojitosti s žalobní námitkou nečitelnosti či nesrozumitelnosti údajů na pokutových blocích pro jejich zkratkovitost či strohost krajský soud zkoumal každý jednotlivý pokutový blok, a to v kontextu judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž s ohledem na specifika blokového řízení lze přijmout i strohé a zkratkovité formulace, pokud z nich je patrné, komu a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, a je-li jednání konkrétní osoby popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, které jsou však v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění; to dle krajského soudu plně vystihuje i případ žalobkyně. K poukazu žalobkyně na odlišnou praxi odvolacích správních orgánů při hodnocení náležitostí pokutových bloků krajský soud uvedl, že žalovaný není postupem jiných správních orgánů vázán, a to zejména v situaci, kdy tento postup vyhodnotí jako nesprávný; v takovém případě proto nelze hovořit ani o porušení právní jistoty účastníků řízení.

Proti tomuto rozsudku brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Kasační argumentace se přitom kryje s argumentací obsaženou již ve správní žalobě.

Stěžovatelka v kasační stížnosti prakticky pouze poukazuje na již dříve uplatněné žalobní námitky a shrnuje argumentaci krajského soudu obsaženou v odůvodnění napadeného rozsudku. Uvádí, že i když respektuje názor správního orgánu o odlišnostech předmětu řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů a přestupkového řízení, setrvává na názoru, že i přes specifičnost řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze rozhodnutí vydat pouze na základě rozhodnutí, splňujících všechny zákonné požadavky. Z přestupkového rozhodnutí tak musí být zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Stěžovatelka zdůraznila, že se nedomáhá přezkumu skutku samotného nebo jeho právní kvalifikace, ale posouzení toho, zda

podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byla pravomocná rozhodnutí, obsahující zákonné náležitosti. Opakovaně totiž vyslovila přesvědčení, že pokud na vyplněném pokutovém bloku chybějí zákonem vyžadované obsahové náležitosti v podobě náležitého skutkového popisu přestupkového jednání, je uložená pokuta nepřezkoumatelná, a tudíž nemůže představovat podklad pro záznam bodů do registru řidičů. Jestliže tedy krajský soud dospěl k závěru, že všechna rozhodnutí vydaná v blokových řízeních představují podklady způsobilé pro zápis bodů do registru řidičů, neboť všechny tyto podklady obsahují zákonem stanovené náležitosti a je z nich zcela zřejmé, kdy, na jakém místě a jakým jednáním se stěžovatelka přestupků dopustila, pak dle názoru stěžovatelky krajský soud jen doslovně přejal chybný názor žalovaného.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný pouze odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 12. 2. 2016.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, je nutno nejprve připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4, větě za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, *„[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

V posuzované věci stěžovatelka v kasační stížnosti fakticky pouze opakuje část své žalobní argumentace, jíž se u krajského soudu domáhala posouzení, zda podkladem bodů pro záznam bodů do registru řidičů byla pravomocná rozhodnutí, obsahující zákonné náležitosti. Obecně vzato, stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř.

s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ní nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

Z tohoto pohledu lze tedy za jedinou věcně projednatelnou námitku stěžovatelky považovat její tvrzení, že krajský soud jen mechanicky převzal argumentaci žalovaného, čímž nenaplnil úlohu kasačního soudního přezkumu.

S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Především je vhodné uvést, že dle ustálené judikatury platí, že *„[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* (rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). V projednávané věci krajský soud této své povinnosti dostál, neboť se při hodnocení věci neomezil na pouhé apodiktické převzetí argumentace správních orgánů; naopak na žalobní tvrzení stěžovatelky detailním způsobem reagoval a vystavěl vůči němu vlastní argumentační závěr, v němž se zabýval všemi aspekty projednávané věci. Konkrétně na str. 9 a 10 napadeného rozsudku krajský soud rozebral každý jednotlivý pokutový blok, který byl podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, a dospěl k závěru, že tato rozhodnutí zcela zjevně obsahují veškeré zákonem stanovené náležitosti (jednoznačně vypovídají o přestupkovém jednání stěžovatelky, jakož i o místě a čase tohoto jednání). Jestliže tedy stěžovatelka v kasační stížnosti netvrdí konkrétní důvody, proč tomu tak není a pouze obecně namítá chybný názor krajského soudu, nepředkládá žádnou konkurující argumentaci k závěru krajského soudu, a to přesto, že byl formulován přezkoumatelným způsobem a bylo tak možné s ním blíže věcně polemizovat. K takto obecně formulované kasační argumentaci stěžovatelky proto Nejvyšší správní soud taktéž pouze obecně uvádí, že úvahy krajského soudu jsou dostatečně zřetelné a logické, přičemž nechybí detailní posouzení jednotlivých žalobních námitek V tomto ohledu se proto jedná o rozhodnutí přezkoumatelné, vycházející z příslušných ustanovení zákona i relevantní judikatury.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu